

ΓΙΟΛΑ ΔΑΜΙΑΝΟΥ-
ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΥ

Αλέκτρα

Το δάκρυ της Αφρικής

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

ΤΙΤΛΟΣ ΒΙΒΛΙΟΥ: **Ηλέκτρα – Το δάκρυ της Αφρικής**
ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ: Γιόλα Δαμιανού-Παπαδοπούλου
ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ – ΔΙΟΡΘΩΣΗ ΚΕΙΜΕΝΟΥ: Κατερίνα Δουρίδα
ΣΥΝΘΕΣΗ ΕΞΩΦΥΛΛΟΥ: Βίκυ Αυδή
ΗΛΕΚΤΡΟΝΙΚΗ ΣΕΛΙΔΟΠΟΙΗΣΗ: Ραλλού Ρουχτά

© Γιόλα Δαμιανού-Παπαδοπούλου, 2016
© Φωτογραφιών εξωφύλλου: Joana Kruse/Arcangel, Masrobby Alfaridi/123RF,
Gwoeii/Shutterstock
© ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε., Αθήνα 2017

Πρώτη έκδοση: Φεβρουάριος 2017, 5.000 αντίτυπα

Έντυπη έκδοση ISBN 978-618-01-1895-7
Ηλεκτρονική έκδοση ISBN 978-618-01-1896-4

Τυπώθηκε στην Ευρωπαϊκή Ένωση, σε χαρτί ελεύθερο χημικών ουσιών, προερχόμενο αποκλειστικά και μόνο από δάση που καλλιεργούνται για την παραγωγή χαρτιού.

Το παρόν έργο πνευματικής ιδιοκτησίας προστατεύεται κατά τις διατάξεις του Ελληνικού Νόμου (Ν. 2121/1993 όπως έχει τροποποιηθεί και ισχύει σήμερα) και τις διεθνείς συμβάσεις περί πνευματικής ιδιοκτησίας. Απαγορεύεται απολύτως η άνευ γραπτής αδείας του εκδότη κατά οποιοδήποτε τρόπο ή μέσο αντιγραφή, φωτοαντύπωση και εν γένει αναπαραγωγή, διανομή, εκμίσθωση ή δανεισμός, μετάφραση, διασκευή, αναμετάδοση, παρουσίαση στο κοινό σε οποιαδήποτε μορφή (ηλεκτρονική, μηχανική ή άλλη) και η εν γένει εκμετάλλευσή του συνόλου ή μέρους του έργου.

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε.

Έδρα: Τατοίου 121, 144 52 Μεταμόρφωση
Βιβλιοπωλείο: Εμμ. Μπενάκη 13-15, 106 78 Αθήνα
Τηλ.: 2102804800 • fax: 2102819550 • e-mail: info@psychogios.gr
www.psychogios.gr • <http://blog.psychogios.gr>

PSYCHOGIOS PUBLICATIONS S.A.

Head Office: 121, Tatoiou Str., 144 52 Metamorfossi, Greece
Bookstore: 13-15, Emm. Benaki Str., 106 78 Athens, Greece
Tel.: 2102804800 • fax: 2102819550 • e-mail: info@psychogios.gr
www.psychogios.gr • <http://blog.psychogios.gr>

ΓΙΟΛΑ ΔΑΜΙΑΝΟΥ-
ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΥ

Ηλέκτρα

Το δάκρυ της Αφρικής

ΑΛΛΑ ΕΡΓΑ ΤΗΣ ΣΥΓΓΡΑΦΕΩΣ

Για ενηλίκους:

- Μπατούρε*, αυτοέκδοση, 1988
Ο ψίθυρος του δάσους, αυτοέκδοση, 1992
Αφρικανική νύχτα (Ο ψίθυρος του δάσους), Λιβάνης, 1994
Το ταξίδι της καρδιάς μας, Άγκυρα, 1999
Ο Ψίθυρος του δάσους, Άγκυρα, 2001
Το πεπρωμένο μιας ζωής, Άγκυρα, 2003
Πού πας ξυπόλυτη στ' αγκάθια, Πάργα, 2006
Το άλλο μου μισό, Πατάκης, 2008
Κρατήσου απ' τα όνειρά σου, Ωκεανίδα, 2010
Έτσι θέλω να θυμάμαι, Ωκεανίδα, 2011
Αργός Χορός, Διόπτρα, 2013

Για παιδιά:

- Όλου του κόσμου τα παιδιά*, Πατάκης, 2004
Ο γαλάζιος δράκοντας, Εν Τύποις, 2006
Βόλτα με το Φεγγάρι, Γραφείο Τύπου και Πληροφοριών, 2007
Η απαγωγή του Γκάπι, Άγκυρα, 2010
The Blue Dragon, Wattle Publishing, 2013
Η εκδίκηση της Ροζάνας, Πάργα, 2015

Από τις Εκδόσεις ΨΥΧΟΓΙΟΣ κυκλοφορούν:

- Η ζωή είναι αγάπη*, 2014
Αν ήξερα αλλιώς να σ' αγαπώ, 2016

*Στον σύντροφό μου, αδελφή ψυχή, σύζυγο
και καλύτερό μου φίλο Αντώνη Παπαδόπουλο*

Το μυθιστόρημα είναι εμπνευσμένο
από αληθινά γεγονότα, τα πρόσωπα όμως είναι φανταστικά.

Σαν πρόδρογος

Κάθε φορά που τελειώνω ένα βιβλίο για την Αφρική έχω την εντύπωση πως τα έχω πει όλα, πως έχουν αδειάσει τα αποθέματα των αναμνήσεων κι έχω ξορκίσει τα μάγια που με κρατούν δέσμια. Μα όταν μετά από κάποιο χρονικό διάστημα κάτσω μπρος στον υπολογιστή, οι αστείρευτοι κρουνοί του νου και της καρδιάς ξεχειλίζουν σαν φουρτουνιασμένη θάλασσα. Για κάποιον παράξενο λόγο τα μάγια της Αφρικής κρατούν δεμένο κάθε λευκό που έζησε ένα μεγάλο μέρος της ζωής του σ' αυτή την ήπειρο.

Αναρωτιέμαι συχνά τι είναι αυτό που στιγμάτισε τόσο έντονα τη ζωή μας και μένουμε εγκλωβισμένοι σ' ένα νοσταλγικό παρελθόν που το συνθέτουν ομορφιές, χρώματα, ηλιοβασιλέματα, πόνος, αγωνία, αγάπη, χαρά κι ένα καταπράσινο δάσος που προσπαθεί να κρύψει τον αναστεναγμό της μοναξιάς...

Άρχισα να γράφω αυτό το βιβλίο από μια φράση που άκουσα: «Έρχεσαι μαζί μου στην Αφρική; Θα σε έχω βασίλισσα».

Πριν από μερικούς μήνες βρισκόμουν σ' ένα εστιατόριο με φίλες, γυναίκες που έζησαν στην Αφρική πολλά χρόνια όπως εγώ κι έριξα την ερώτηση: «Τι σας έμεινε από τα χρόνια της Αφρικής;» Ήταν εκπληκτικό πώς η έκφρασή τους λούστηκε μεμιάς από φως και χαρά, και ήταν σαν να διακτινίστηκαν μέσα στον χρόνο σε στιγμές αγαλλίασης. Άρχισαν να διηγούνται ιστορίες που έζησαν, ιστορίες που έδειχναν μια ζωή ξεγνοιασιάς. Μάλιστα μια από τις φίλες είπε: «Η δική μου ιστορία με την Αφρική άρχι-

σε όταν σ' ένα πάρτι συνάντησα για πρώτη φορά τον άντρα μου και όπως κουβεντιάζαμε είπε εντελώς απρόσμενα: "Έρχεσαι μαζί μου στην Αφρική; Θα σε έχω βασίλισσα"».

Πέρα από τη χαρά, η ζωή μας στην Αφρική κρατούσε έναν κρυμμένο φόβο –της μαύρης μαγείας, της ένοπλης ληστείας–, τη νοσταλγία για την πατρίδα, την αγωνία για τα παιδιά μας που ζούσαν με γιαγιάδες στην πατρίδα ή σε οικοτροφεία στην Αγγλία.

Κι όμως, κανείς δε θυμάται εκείνες τις αγωνίες και τα δάκρυα, τίποτα δεν αμαυρώνει τη γλυκιά νοσταλγία για την Αφρική. Οι συνήθειες ενός ιδιαίτερου τρόπου ζωής πολλές φορές μάς κάνουν απροσάρμοστους σε άλλους τόπους. Πήγαμε νέοι και γυρίσαμε μεσήλικες. Η φύτρα μας έμεινε ριζωμένη στην Αφρική και κάποιοι δεν καταφέρνουν να ριζώσουν στα χώματα της πατρίδας· όπως ένα γέρικο δέντρο που το ξεριζώνεις για να το φυτέψεις σε έναν άλλον κήπο, κι αυτό μαραίνεται...

Αυτό το βιβλίο εμπεριέχει αυθεντικές ιστορίες είτε από τη δική μου ζωή στην Αφρική, είτε από τη ζωή άλλων λευκών· κι αν περιέπλεξα στην ιστορία την Μπόκο Χαράμ είναι για να δείξω την έκταση της ανασφάλειας που υπάρχει και του κινδύνου που караδοκεί ανά πάσα στιγμή στην καθημερινότητα των λευκών. Μα, παρ' όλα αυτά, η νοσταλγία κρατά αμείωτη την αγάπη για την Αφρική.

Συνέθεσα τους χαρακτήρες της ιστορίας μέσα από μορφές πολλών ανθρώπων, όπως είναι, άλλωστε, και η ίδια η ιστορία, ένα κράμα αλήθειας διαποτισμένης με μυθοπλασία.

ΓΙΟΛΑ ΔΑΜΙΑΝΟΥ-ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΥ

Ηδέκτρα

2014

Ακόμα και τώρα που βρίσκομαι σκυφτή κι αλυσοδεμένη στην καρότσα του φορτηγού, εκείνος ο τριγμός από ξερά φύλλα που συνθλίβονται με ακολουθεί παρατεταμένος και ύπουλος. Ήχος στεγνός από κάτι που διαλύεται και ενσωματώνεται στη γη... Ο ίδιος ήχος επαναλαμβάνεται στα αυτιά μου σαν ηχώ πολλές ώρες την ημέρα· τον ακούω παντού, γύρω μου, μέσα μου, να πάλλεται και να διασπάται σε μια οχλαγωγία φόβου... Οι άλλοι ήχοι που ακολούθησαν είχαν εξέλιξη, ταχύτητα, μια παγωμάρα... Κλαριά έσπαγαν, υστερικές κραυγές ξεχύθηκαν γεμάτες τρόμο κι αγωνία, ώσπου το στεγνό κροτάλισμα των όπλων έφερε τη σιωπή. Αυτοί οι ήχοι έχουν απομονωθεί στο πιο βαθύ σκοτάδι του μυαλού μου, δε θέλω να τους σκέφτομαι ούτε να τους θυμάμαι. Μόνο ο ήχος των ξερών φύλλων κρατά μια σταθερή ένταση στα αυτιά και στην ψυχή μου και δε σταματάει ποτέ. Μοιάζει με παρατεταμένο ήχο σειρήνας που προειδοποιεί, και προαναγγέλλει θάνατο. Τα φύλλα κάτω από το βάρος της μπότας των εξτρεμιστών διαλύθηκαν, έγιναν κουρνιαχτός και σκορπίστηκαν με τον άνεμο· κανένα σημάδι δε μαρτυρά το πέρασμά τους από τούτη τη ζωή.

Απ' τη δική μας ζωή έσβησε η χαρά και τα όνειρα είκοσι παιδιών. Σώμα, καρδιά, μυαλό μια ανοιχτή πληγή, ένας θρήνος που θα ψυχορραγεί ως τα βαθιά γεράματα. Παιδιά εγκαταλείφθηκαν άψυχα στο χώμα με μάτια γυάλινα, γεμάτα έκπληξη, να κοιτάνε τον ουρανό. Τα άλλα, αλυσοδεμένα σαν σφαχτάρια στο φορτηγό πλάι μου, τραβούν έναν δρόμο προς άγνωστη κατεύθυνση. Άραγε, ποια μοίρα μάς περιμένει;

Μια εκδρομή

2014

Εκείνο το πρωινό του Μάη όλα φαίνονταν υπέροχα και φωτεινά. Κανένα συννεφάκι δε σκίαζε την απεραντοσύνη του γαλάζιου ουρανού και κανείς δεν μπορούσε να περιορίσει τη χαρά είκοσι τελειοφώιτων της Αμερικανικής Ιεραποστολικής Σχολής που ετοιμάζονταν να πάνε για κάμπινγκ στους καταρράκτες των Κούρα Φολς. Ήταν παλιά συνήθεια της σχολής μια φορά τον χρόνο οι μαθητές να διανυκτερεύουν στο ύπαιθρο, να γνωρίσουν τη φύση, να μελετήσουν τους μικροοργανισμούς, πού και πώς αναπτύσσονται, τα έντομα και τα πουλιά, να μάθουν να προφυλάσσονται και να επιβιώνουν κάτω από δύσκολες συνθήκες.

Τα παιδιά περίμεναν από καιρό αυτή τη μέρα, να βρεθούν για λίγο μακριά απ' το αυστηρό πρόγραμμα των οικοτροφείων, να κοιμηθούν σε σκηνές και να ζήσουν μια νύχτα μυστηρίου στην αφρικάνικη φύση με τους μικρούς θορύβους των ερπετών έξω απ' τη σκηνή, να αφουγκραστούν τα μουγκρίσματα μικρών και μεγάλων ζώων να φτάνουν από μακριά και να αισθανθούν να τους διαλύει μια πλεκτάνη φόβου και ανατριχίλας. Για τα λευκά παιδιά, που διδάχτηκαν από τους γονείς τους πως στην

Αφρική ελλοχεύουν ένα σωρό κίνδυνοι, ήταν συναρπαστική η πρόκληση να γευτούν τα επικίνδυνα και τα απαγορευμένα. Για τα Αφρικανάκια, που ήταν εξοικειωμένα με τη φύση, ήταν απλώς μια ευκαιρία να περάσουν καλά με τους συμμαθητές τους λίγο πριν σκορπίσουν στα διάφορα πανεπιστήμια του κόσμου. Παιδιά πολλών εθνικοτήτων, ποιος ξέρει αν και πότε θα συναντιόντουσαν ξανά στη ζωή τους.

Τα Κούρα Φολς είναι τεχνητοί καταρράκτες που ηλεκτροδοτούν ολόκληρο το Πλατό Στέιτ της Βόρειας Νιγηρίας· ένα ιδανικό μέρος για να απολαύσει κανείς τη γαλήνη της φύσης. Για τους καθηγητές ιεραποστόλους ήταν μια εκδρομή μάθησης, και ευγνωμοσύνης προς τον Χριστό που μας προσφέρει απλόχερα τόσες ομορφιές.

Αυτά οι μαθήτρες τα άκουγαν και γελούσαν. Ο πραγματικός ενθουσιασμός τους δεν πήγαζε από το ότι θα μελετούσαν τη φύση, αλλά από το ότι θα ζούσαν με τα αγόρια τους μια ειδυλλιακή νύχτα κρυφά από τους συνοδούς. Αποβραδīs είχαν έτοιμα σλίπινγκ μπαγκ, δύο αλλαξιές ρούχα κι άλλα απαραίτητα για τη διανυκτέρευση. Τα υπόλοιπα τα είχε αναλάβει ο Τζακ, ο υπεύθυνος του Οικοτροφείου των Λουθηρανών. Η πολύχρονη πείρα του στο οικοτροφείο τον δίδαξε τι είναι απαραίτητο για μια τέτοια εξόρμηση σ' ένα έρημο μέρος που δεν έχει τίποτα να προσφέρει. Εκτός από τα εργαλεία για το μάρμπεκιου, το ψυγείο και τα τρόφιμα που ετοίμασε με σχολαστικότητα, πήρε και το βαλιτσάκι με τις πρώτες βοήθειες – τα απολύτως αναγκαία δηλαδή, που θα τους έδιναν τη δυνατότητα να αντιμετωπίσουν τσιμπήματα, αλλεργίες και ό,τι άλλο μπορεί να προκληθεί από τη διαμονή στη φύση. Όταν όλα φορτώθηκαν στο λεωφορείο του οικοτροφείου, ήταν έτοιμοι για αναχώρηση.

Είκοσι παιδιά διαφορετικών καταβολών, διαφορετικού χρώματος, γλώσσας και θρησκείας, με συνοδούς τον Τζακ και την Ηλέκτρα, την καθηγήτρια Τέχνης. Η Ηλέκτρα ήταν η μόνη κα-

θηγήτρια που δεν ανήκε στην ιεραποστολή· ήταν Ελληνίδα, χριστιανή Ορθόδοξη. Τα παιδιά την ξεχώριζαν γιατί είχε διαφορετική νοοτροπία, πιο φιλελεύθερες ιδέες, και τα προσέγγιζε με κατανόηση. Πάντα έβρισκε λύσεις στα μικροπροβλήματα που εμφανίζονταν κατά τη συμβίωσή τους.

Στο λεωφορείο επικρατούσε μια ευχάριστη οχλαγωγία. Η Ηλέκτρα τα παρακολουθούσε, και ήξερε πως οι Αμερικανιδούλες κάτι σκάρωναν, μάλλον κάτι γκομενικό θα παιζόταν το βράδυ κάτω από το ειδυλλιακό φως του φεγγαριού, κι έβαλε στον νου της να μην τις χάσει από τα μάτια της. Η συμπεριφορά της Τζάκι το φώναζε από μακριά. Ήταν ψηλή, ξανθιά και είχε επίγνωση της ομορφιάς της, την οποία προσπαθούσε να επιδεικνύει με κάθε τρόπο. Τη σχέση της με τον συμμαθητή της τον Πίτερ τη γνώριζε όλο το σχολείο. Τα αγόρια ήταν συνήθως πιο ντροπαλά και δεν έκαναν μεγάλο θόρυβο γύρω από τα φλερτ τους.

Ύστερα από μιάμιση ώρα, αφού διάβηκαν κακοτράχαλους δρόμους, τα Κούρα Φολς τους υποδέχτηκαν μέσα σε καταπράσινους λόφους και δροσερά ποτάμια. Ήταν μεσημέρι, εκείνη η ώρα της ημέρας που οι ακτίνες του ήλιου γίνονται ακόμα πιο εκτυφλωτικές και οι αποχρώσεις του πράσινου βαθαίνουν, οι άνθρωποι ατονούν και η φύση πανηγυρίζει. Τα πουλιά φτεροκοπούν ασταμάτητα, μέλισσες και πεταλούδες γεμίζουν την πλάση με μικρούς ήχους και χρώματα. Η καταπράσινη κοιλάδα, δροσερή απ' τα πιτσιλίσματα του καταρράκτη, πάντα φιλόξενη, τους καρτερούσε. Τέτοιες στιγμές κι αυτός που για χρόνια έχει ζήσει στην Αφρική είναι αδύνατο να μη σταθεί για λίγο να αφουγκραστεί τους ήχους, να μυρίσει τις μυρωδιές και να νιώσει την παρουσία του Θείου μέσα του.

Τα παιδιά με ένα σάλτο πετάχτηκαν βιαστικά έξω απ' το λεωφορείο, να κερδίσουν χρόνο γι' αυτή τη μικρή περιπέτεια που

προσδοκούσαν να ζήσουν. Ο Τζακ, που ήταν μεθοδικός και ήθελε όλα να γίνονται με τάξη, έδωσε οδηγίες στα αγόρια να βοηθήσουν στο ξεφόρτωμα και σε λιγότερο από μισή ώρα είχαν στηθεί οι σκηνές και το υπαίθριο μαγειρείο.

Το ποτάμι, ανάμεσα σε ψηλά δέντρα μάνγκο που ένωναν τις φυλλωσιές τους δημιουργώντας μια σκιερή στοά, κυλούσε ήρεμο. Η Ηλέκτρα φώναζε τα κορίτσια, που κάθισαν στη σκιά κι έλεγαν τα δικά τους.

«Κορίτσια, τι κάθεστε, πάμε για μπάνιο, τώρα είναι η καλύτερη ώρα, πριν από το φαγητό».

Δε χρειάστηκαν δεύτερη κουβέντα. Πέταξαν τα σορτσάκια όπως όπως στο γρασίδι και ήταν έτοιμες να βουτήξουν, όταν εκείνη τις σταμάτησε λέγοντας: «Μην πετάτε τα ρούχα σας κάτω, σε λίγο θα εμφανιστούν τα πιθηκάκια και θα τα πάρουν».

«Κυρία, το νερό είναι υπέροχο, ελάτε κι εσείς...» παρακάλεσε η Πρισίλα.

«Αργότερα θα έρθω», απάντησε η Ηλέκτρα χαμογελώντας στο κορίτσι. Της είχε ιδιαίτερη συμπάθεια γιατί, παρόλο που ήταν κόρη ενός από τους ισχυρότερους υπουργούς της κεντρικής κυβέρνησης, ήταν ευγενική και καταδεκτική με όλους τους συμμαθητές της. Είχε έντονα τα χαρακτηριστικά της φυλής της. Χωρίς να είναι καλλονή, η ιδιαίτερη προσωπικότητά της σε κέρδιζε με την πρώτη. Διέπρεπε στα μαθήματα και στα αθλήματα, και αγωνιζόταν με πείσμα να φτάσει τους στόχους της. Έκανε αγώνα μέχρι να πείσει τον πατέρα της να της δώσει την ευκαιρία να μορφωθεί. Στη φυλή των Γιουρούμπα τα κορίτσια είχαν έναν και μοναδικό σκοπό: να παντρευτούν και να αποκτήσουν πολλά παιδιά. Η Πρισίλα ήταν έξυπνη και ποτέ δεν υποτάχτηκε σε αυτή την πρωτόγονη νοοτροπία της φυλής της. Γι' αυτό έκανε αγώνα να πείσει τον πατέρα της, ο οποίος ήταν προσκολλημένος στις παραδοσιακές ιδέες, να τη στείλει στη σχολή, και τώρα προσπαθούσε να είναι σε όλα πρώτη για να αποδείξει πως

και τα κορίτσια μπορούν να μορφωθούν και να γίνουν εξίσου χρήσιμα στην κοινωνία.

Η Ηλέκτρα παρακολουθούσε το παιχνίδι των κοριτσιών μέσα στο νερό σαν μάνα που καμαρώνει τα παιδιά της, και μια αίσθηση χαράς γέμιζε την ψυχή της. Η ίδια δεν απέκτησε παιδιά, κι όλα αυτά τα ένιωθε δικά της. Της κέντριζε το ενδιαφέρον να παρατηρεί παιδιά με τόσο διαφορετικά χαρακτηριστικά στην όψη και στη συμπεριφορά. Οι ξανθές Αμερικάνες με τα ψηλόλιγνα κορμιά είχαν ένα ύφος υπεροχής απέναντι σε κάθε άλλη φυλή. Η ιεραποστολή ήταν γι' αυτές κάτι σαν οικογένεια, ένιωθαν άνετα στον χώρο του οικοτροφείου, γι' αυτό κάποιες φορές σνόμπαραν συμμαθητές άλλων εθνικοτήτων· τους θεωρούσαν παρείσακτους σ' έναν χώρο που δεν τους ανήκε. Οι Νιγηριανές δεν το έβαζαν κάτω. Οι πατεράδες τους ανήκαν στην ελίτ του τόπου και ήξεραν πως κανείς δεν μπορεί να τις επισκιάσει, γι' αυτό δεν πτοούνταν από τα καμώματα κάποιων παραχαϊδεμένων ξανθών κοριτσιών. Είχαν μια δική τους ομορφιά. Ήταν θερμόαιμες και, κυρίως οι χριστιανές, ήταν πιο φιλελεύθερες και ήξεραν πώς να σαγηνεύουν τα αγόρια· διεκδικούσαν κι έπαιρναν αυτό που ήθελαν. Οι μουσουλμάνες ήταν συντηρητικές και συνεσταλμένες. Η θέση της Ηλέκτρας ήταν να εξομαλύνει αυτές τις διαφορές και να ανοίγει μονοπάτια φιλίας μεταξύ τους.

«Παιδιά, δεν αξίζει να χαλάτε την καρδιά σας με ασήμαντα πράγματα, αυτό που έχει σημασία είναι να περνάτε καλά· να είστε χαρούμενες, για να έχετε αργότερα όμορφες αναμνήσεις».

Η φωνή της είχε μια ήρεμη γλύκα, με αποτέλεσμα και η πιο μεγάλη ένταση και προστριβή να διαλύεται.

Τα αγόρια, αφού τελείωσαν με το ξεφόρτωμα και το στήσιμο των σκηνών, βούτηξαν κι αυτά στο νερό με ανακούφιση. Ο Εμέκα ακούμπησε στον κορμό του δέντρου Ακαζού βαριεστημένος και κοιτούσε τα κορίτσια που έπαιζαν στο νερό με το γνωστό ειρωνικό του ύφος ενώ έλεγε: «Για κοιτάτε τις τεμπέλες,

έπιασαν το παιχνίδι και περιμένουν να τα βρουν όλα έτοιμα». Τα κορίτσια γέλασαν. Του συγχωρούσαν όλα τα καμώματα και τις γκρίνιες, γιατί ήταν ομορφόπαιδο και ερωτιάρης. Παιδί από πατέρα Ίγκμπο και μητέρα Ιταλίδα, ήταν ένα ιδιαίτερο πάντρεμα γονιδίων και είχε έναν ιδιαίτερο τρόπο να τις ξεμναλίζει.

«Αυτό να το θυμάσαι όταν θα παντρευτείς και θα διατάξεις τη γυναίκα σου να σηκώνεται πρωί πρωί να σου ετοιμάζει γιαμ για πρωινό», τον πείραξε η Πρισίλα.

Αυτό έδωσε το σύνθημα για πολλά πιτσιλίσματα και γέλια. Τα παπούς που άρχισαν από ώρα να μαζεύονται σκαρφάλωσαν στα δέντρα, πετούσαν καρύδες και μάνγκο στο νερό, θέλοντας να παίξουν. Τα ξεφωνητά παιδιών και πιθήκων ζωντάνεψαν τη σιγαλιά του τοπίου. Το καμπανάκι του Τζακ που καλούσε για φαγητό διέκοψε το παιχνίδι. Όλοι, πεινασμένοι, όρμησαν λαίμαργα στα κρύα σάντουιτς περιμένοντας το βράδυ το πολυπόθητο μάρμπεκιου που ο Θεός Τζακ ήξερε να φτιάχνει τόσο νόστιμο.

Η Σύνθια, μια μικροκαμωμένη ξανθούλα γεμάτη φακίδες, ψιθύρισε στο αυτί της Μέγκαν: «Το βράδυ, όταν ο Θεός Τζακ και η Ηλέκτρα κοιμηθούν, η Τζάκι ετοιμάζεται να βγει από τη σκηνή για να συναντήσει τον Πίτερ στο ποτάμι».

Ήταν και οι δυο κοπέλες παιδιά ιεραποστόλων και υπάκουαν στις εντολές του οικοτροφείου.

«Είπε πως απόψε θα τα δώσει όλα», συμπλήρωσε κάποια άλλη που άκουσε την κουβέντα, και τα κορίτσια γέλασαν.

«Τότε να πείσουμε κι εμείς τον Θείο Τζακ να μας αφήσει να χορέψουμε», είπε η Ακινάνα κι άρχισε να κουνάει το ψηλόλιγνο σώμα της σε ρυθμούς αφρικάνικους.

«Καλά λες, να χορέψουμε με τα αγόρια μας», πετάχτηκε η Ελένη.

«Αδύνατον! Ο Θεός Τζακ δε θα το επιτρέψει, οι κανονισμοί του οικοτροφείου είναι αυστηροί σ' αυτό το θέμα», πετάχτηκε η Μέγκαν.

«Οι κανονισμοί του οικοτροφείου επιτρέπουν να βγαίνουν τα ζευγαράκια σε απόμερες γωνιές το βράδυ και δεν επιτρέπει τον χορό;» αντιγύρισε η Ελένη.

«Να τον πείσεις εσύ, Μέγκαν, εσένα δε σου χαλάει χατίρι», είπε παρακλητικά η Ακινλάνα.

«Να το ζητήσεις εσύ που θέλεις να χορέψεις», αντιγύρισε εκνευρισμένη η Μέγκαν, που δεν της άρεσε να παίρνει πρωτοβουλίες.

«Ποιο το κακό για έναν χορό; Εμείς οι Νιγηριανοί γεννιόμαστε χορεύοντας», είπε η Ακινλάνα κι άρχισε πάλι να κουνιέται και να τραγουδάει τον ρυθμό στα αφροεγγλέζικα.

«Ακινλάνα, πήγαινε ζήτησέ το από τον Θείο Τζακ, δε δαγκώνει», την παρότρυνε η Ελένη.

Η Ακινλάνα πλησίασε χορεύοντας τον Θείο Τζακ που ετοίμαζε τα κάρβουνα για το μπάρμπεκιου.

«Θείο Τζακ, μετά το δείπνο θα μας αφήσεις να χορέψουμε;» είπε με νάζι και το σώμα της δεν έπαψε ούτε στιγμή να κουνιέται.

Ο Τζακ χαμογέλασε και της είπε: «Γιατί όχι; Θα χορέψουμε όλοι μαζί σκουέαρ ντανς, που είναι παραδοσιακός χορός».

«Ωραία, τότε θα χορέψουμε και τσίκεν ντανς, που είναι δικός μου παραδοσιακός χορός», αντέτεινε η Ακινλάνα.

Μέσα σ' αυτή την ευφορία άρχισαν οι ετοιμασίες για το δείπνο. Άναψαν μια μεγάλη φωτιά και κάθισαν όλοι γύρω να παρακολουθούν τον Θείο Τζακ που έψηνε κοτόπουλο και λουκάνικα στο μπάρμπεκιου, με τις αναθυμιάσεις και την καπνίλα να γεμίζουν μυρωδιές την κοιλάδα. Κι όσο έπεφτε το σκοτάδι, οι εικόνες γύρω τους έσβηναν και απόμειναν μονάχα σκιές· και η πλάση γύρω βυθιζόταν σε μια μυστήρια σιωπή. Ο ουρανός από πάνω τους, κατάσπαρτος από αστέρια, έκανε τη νύχτα ακόμα πιο ειδυλλιακή. Μετά το δείπνο έβαλαν την αγαπημένη μουσική του Θείου

Τζακ και χόρεψαν και τραγούδησαν, ώσπου μια γλυκιά κούραση τους έφερε νύστα και αποσύρθηκαν στις σκηνές τους.

Από τη σκηνή των αγοριών σύντομα έπαψε κάθε ήχος και κινητικότητα. Τα αγόρια ήξεραν πως ο Πίτερ σε λίγο θα το 'σκαγε για να συναντήσει το κορίτσι του στο σκοτάδι και έμεναν ήσυχια, για να μην κινήσουν υποψίες. Απλώς περίμεναν να σβήσει το φως από τις σκηνές των επιτηρητών. Ήξεραν πως αυτό που έκαναν ο Πίτερ και η Τζάκι δε γινόταν τόσο για να μείνουν μόνοι, αλλά για να κερδίσουν το στοίχημα πως μπορούν να κάνουν κάτι επικίνδυνο και τολμηρό που θα σοκάρει τους υπόλοιπους.

Στη σκηνή των κοριτσιών επικρατούσε ένας μικρός παροξυσμός. Το θέμα συζήτησης δεν ήταν αν έπρεπε η Τζάκι να βγει ραντεβουδάκι με τον Πίτερ, αλλά αν έπρεπε να θέσει τον εαυτό της σε κίνδυνο μέσα στην ερημιά. Η Μάρι μάταια προσπαθούσε να πείσει τη φίλη της πως αυτό που πήγαινε να κάνει ήταν τρελό και ριψοκίνδυνο.

«Τζάκι, είσαι με τα καλά σου, θα βγεις μέσα στο σκοτάδι; Κι αν σας επιτεθεί κανένα ζώο;»

«Δε θα είναι σκοτάδι, ο Πίτερ έχει μαζί του φακό», αντιγύρισε η Τζάκι με αυτοπεποίθηση.

«Και πόσο μακριά μπορείτε να πάτε χωρίς να σας πάρει μурωδιά ο Θεός Τζακ;» πέταξε η Μέγκαν.

«Ούτε μισό μέτρο», είπε η Σύνθια· και το είπε σιγά, λες και κάποιος κρυφάκουγε.

«Μια χαρά θα είμαι, μην ανησυχείτε», προσπάθησε να τις πείσει η Τζάκι, που θεωρούσε πως το να έχεις μπόιφρεντ σε κάνει αυτόματα και ώριμη να αντιμετωπίσεις καταστάσεις.

«Εγώ ξέρω μια ιστορία με χιμπατζήδες», πέταξε ξεκάρφωτα η Πρισίλα.

«Θέλουμε ιστορία! Θέλουμε ιστορία!» φώναξαν τα κορίτσια, που το θέμα συνάντησης του ζευγαριού μέσα στο σκοτάδι τούς δημιούργησε υπερδιέγερση και δε συμμαζεύονταν.

«Ήταν μια γυναίκα που πουλούσε ψάρια κοντά στο ποτάμι, λίγα χιλιόμετρα μακριά απ' το χωριό της. Κάποια μέρα τα ψάρια στο καλάθι της ήταν περισσότερα από άλλες φορές και μέχρι να ξεπουλήσει έπεσε το σούρουπο. Εκεί που πήρε το μονοπάτι για την καλύβα της, άκουσε πίσω της τις κραυγές των χιμπατζήδων. Δε φοβήθηκε, ήξερε πως ήταν η ώρα που πήγαιναν στο ποτάμι να ξεδιψάσουν. Αυτό που δεν ήξερε ήταν πως εκείνη τη μέρα μαζί με τους χιμπατζήδες ήταν κι ένας αρσενικός γορίλλας. Όταν τον είδε από μακριά, πανύψηλο σαν βουνό, κόντεψε να πάθει από τον φόβο της. Οι δρασκελιές του ήταν τόσο μεγάλες και βαριές, που ταρακουνούσαν τη γη στο πέρασμά του· και η ανάσα του ακουγόταν σαν βογκητό του ανέμου. Η άμοιρη γυναίκα στην αρχή σκέφτηκε να το βάλει στα πόδια, όμως θα ήταν άδικος κόπος, ο γορίλλας θα την έφτανε με δυο δρασκελιές. Έτσι, κρύφτηκε πίσω από έναν θάμνο. Όμως τα ζώα έχουν διαίσθηση και η όσφρησή τους έχει τέτοια δύναμη που εντοπίζουν κάθε ζωντανό που κυκλοφορεί στο δάσος. Δεν άργησε ο γορίλλας να την ανακαλύψει. Η γυναίκα πάγωσε – είχε ακούσει ένα σωρό ιστορίες για γορίλλες που συμπεριφέρονται σαν άνθρωποι... Με δυο τρεις δρασκελιές την έφτασε, τα τεράστια τριχωτά του χέρια πέρασαν γύρω από το σώμα της και την έσφιγγαν σαν τανάλλες... και μετά τη βίασε», τελείωσε βιαστικά την ιστορία της η Πρισίλα και σώπασε.

Τα κορίτσια έμειναν για λίγα δευτερόλεπτα άφωνα από αμηχανία και μετά άρχισαν να εκδηλώνουν τον φόβο τους.

«Χριστέ μου, πώς είναι δυνατόν να βιάζει ζώο τον άνθρωπο;»

«Τη βίασε ο γορίλλας; Πώς γίνεται αυτό;» ρώτησε η Σύνθια με μια φωνούλα που μόλις ακούστηκε και με τα δυο της χέρια αγκάλιασε το λεπτό σαν κλαράκι σώμα της.

«Βλέπεις; Και θέλεις να βγεις έξω στις ερημιές...» μάλωσε η Μάρι την κολλητή της.

«Εμένα θα με προστατέψει ο Πίτερ», χαμογέλασε αυτάρεσκα η Τζάκι.

«Πώς θα σε προστατέψει, με όπλο, ή θα στραγγαλίσει τον γορίλλα με τα δυο του χέρια όπως ο Ηρακλής;» ειρωνεύτηκε η Ελένη, που σπάνια έπαιρνε μέρος στις χαζοκουβέντες τους. Ήταν υποχρεωμένη να πηγαίνει στη σχολή της ιεραποστολής μόνο και μόνο γιατί δεν υπήρχε άλλο σχολείο για λευκούς στην πόλη. Ο πατέρας της προτιμούσε να την έχει κοντά του, παρά να μένει στην Ελλάδα μόνη.

«Ναι, Ελένη, αν θέλεις να μάθεις, ο Πίτερ είναι τόσο δυνατός όσο και ο Ηρακλής σου», και είπε το «σου» με περιφρόνηση.

«Ω τι ρομαντικό!» είπε ψιθυριστά η Σύνθια.

«Ο Πίτερ σου θα τα κάνει απάνω του και θα τρέξει να φύγει», την πείραξε η Πρισίλα.

«Ο Πίτερ μου είναι τζέντλεμαν κι εσείς όλες ζηλεύετε», είπε η Τζάκι μουτρωμένη.

«Μήπως ο Πίτερ “σου” θα τα βάλει και με τα κακά πνεύματα που κυκλοφορούν εκεί έξω;» της πέταξε η Ακινλάνα.

«Αυτά είναι ανοησίες που πιστεύουν οι αμόρφωτοι και οι απολίτιστοι», πείσμωνσε η Τζάκι ακόμα πιο πολύ. Αυτό έκανε την Ακινλάνα να ευχηθεί να της παρουσιαστούν τα κακά πνεύματα και να τα κάνει απάνω της από τον φόβο.

«Εγώ έχω μια απορία. Όταν ένας γορίλλας βιάσει μια γυναίκα και μείνει έγκυος, το μωρό που θα γεννηθεί θα είναι γορίλλας ή άνθρωπος;» ρώτησε η Ζέινα από τον Λίβανο, με τα σμαραγδιά μάτια, που μέχρι εκείνη τη στιγμή δεν είχε ανοίξει το στόμα της.

«Να μια εύλογη απορία. Όταν επιστρέψουμε να ζητήσουμε από τον κύριο Σάινερ να μας τη λύσει», της χαμογέλασε η Ελένη.

Ο κύριος Σάινερ ήταν καθηγητής φυσικής και είχε μια ιδιαίτερη σχέση με τα ζώα λόγω του επαγγέλματός του. Ήταν σε

όλους γνωστό πως στο σαλόνι του σπιτιού του είχε μια μεγάλη γυάλα με δύο πύθωνες.

Το πρώτο σύνθημα ήρθε σαν σφύριγμα πουλιού. Η Τζάκι περίμενε ένα δεύτερο και μετά γλίστρησε έξω από τη σκηνή αδιαφορώντας για τα πονηρά γελάκια των κοριτσιών. Έξω οι σπίθες της φωτιάς άφηναν ένα ελάχιστο φως, όσο για να προσδιορίσει το σημείο που την περίμενε ο Πίτερ. Ένα τρίτο σφύριγμα την οδήγησε στο δέντρο που στεκόταν το αγόρι. Το ζευγάρι αντάμωσε, και πιασμένοι χέρι χέρι περπάτησαν μέχρι το ποτάμι. Ο μικρός φακός που κρατούσε ο Πίτερ φώτιζε μονάχα το επόμενο τους βήμα· το ποτάμι έμενε αθέατο, αλλά τους οδηγούσε το ήρεμο μουρμουρητό που άφηνε στο διάβα του. Μισό το φεγγάρι, κρυμμένο απ' τις φυλλωσιές, μόλις που ξέβαφε αμυδρά το σκοτάδι γεμιζοντας το τοπίο σκιές και μυστήριο. Κάθισαν αγκαλιασμένοι στις όχθες, κι εκεί που το αγόρι έσκυψε να βρει τα χείλη της, μια σκιά πέρασε σαν αέρας από πίσω τους. Η Τζάκι, επηρεασμένη από την ιστορία της Πρισίλα, αναρίγησε κι έστρεψε το πρόσωπο στο πλάι.

«Τι έπαθες, δε θέλεις να σε φιλήσω;» παραπονέθηκε ο Πίτερ.

«Καλά, εσύ δεν άκουσες κάτι;» ψιθύρισε τρομαγμένη.

«Σαν τι ν' ακούσω;»

«Ένωσα κάτι να περνά πίσω μας.»

«Μη φοβάσαι, κάποιο πουλί θα ξέμεινε μακριά απ' τη φωλιά του. Έλα, ρε μωρό μου, τόσον κόπο κάναμε να το σκάσουμε...»

Η Τζάκι ανάσανε ανακουφισμένη και τον αγκάλιασε. Μα δεν πρόλαβαν να ολοκληρώσουν το φιλί και η σκιά απόκτησε ήχο: σιγοψιθυρίσματα και σιγοπερπατήματα...

«Πίτερ, ακούς, κάποιοι μας παρακολουθούν», είπε και αρπάχτηκε σφιχτά απ' το μπράτσο του.

Ο Πίτερ δεν μπορούσε να το αρνηθεί· ένα ρίγος που διαπέ-

ρασε το σώμα του τον προειδοποιούσε πως κάτι ασυνήθιστο συνέβαινε.

«Μήπως τα παιδιά μάς κάνουν πλάκα για να μας τρομάξουν;» έκανε μια προσπάθεια να πείσει πρώτα τον εαυτό του. Όμως οι σκιές, σαν πυκνός αέρας, πετάχτηκαν μέσα απ' τους θάμνους και βρέθηκαν πλάι τους. Χωρίς τον φακό το σκοτάδι ήταν βαθύ και δεν μπορούσαν να καταλάβουν ποιοι ήταν και τι ζητούσαν. Σίγουρα ήταν μαύροι, φορούσαν μαύρες μπότες και κρατούσαν όπλα. Όταν ο ένας απ' αυτούς, σ' ένα γύρισμα του φακού, έριξε στιγμιαία μια δέσμη φωτός στους συντρόφους του, τα δυο παιδιά μπόρεσαν να δουν τις στολές παραλλαγής και τις μαντίλες με τις οποίες είχαν σκεπασμένα τα πρόσωπά τους οι άγνωστοι. Τους κοιτούσαν με μάτια κόκκινα, που γυάλιζαν μέσα στο σκοτάδι. Έμοιαζαν με πεινασμένα λιοντάρια που ψάχνουν απεγνωσμένα τροφή. Οι άντρες, που έμοιαζαν με στρατιώτες, τους κοίταξαν διερευνητικά για λίγο και μετά άρχισαν μια ακατανόητη συνομιλία μεταξύ τους. Η κουβέντα τους είχε ένταση, έβγαζε μια ακατάληπτη οργή. Τα παιδιά έμειναν ακίνητα, αγκαλιασμένα, χωρίς να μπορούν να καταλάβουν τι δουλειά είχαν αυτοί οι οπλισμένοι άντρες και επενέβαιναν στη βραδινή τους συνεύρεση.

Ο Πίτερ, με το θάρρος που του έδινε η ταυτότητά του, είπε «είμαι Αμερικανός πολίτης», μα δεν πρόλαβε να ολοκληρώσει, και δυο χέρια στιβαρά τον άρπαξαν σαν τανάλιες και τον σήκωσαν ψηλά· μετά, ο μαυριδερός άντρας παραμέρισε τη μαντίλα που έκρυβε το στόμα του και τον έφτυσε. Ένας τρίτος του έδεσε τα πόδια με αλυσίδες και τον πέταξε σαν σακί στο γρασίδι. Ένας άλλος κρατούσε την Τζάκι από τα χέρια και πασπάτευε τα μαλλιά της, άγγιζε το στήθος της σχολιάζοντας κάτι, λες και αξιολογούσε το σώμα της. Ο Πίτερ αντέδρασε λέγοντας «μην την πειράξετε», μα ο ίδιος άντρας που τον έδεσε του έδωσε μια κλοτσιά στα μούτρα. Αφού έδεσαν και το κορίτσι, έσυραν και τους δυο σαν δεμάτια προς τις σκηνές.

Τα παιδιά, αγόρια και κορίτσια, και στις δύο σκηνές έμειναν να αφουγκράζονται, ελπίζοντας να πιάσουν τις κινήσεις του ζευγαριού και κάνοντας πειράγματα. Ο Τζάστιν, από την ώρα που βγήκε ο κολλητός του να συναντήσει το κορίτσι του, όλο κοιτούσε τη σκηνή απέναντι.

«Τι λέτε να κάνουν τα κορίτσια;» μουρμούρισε.

«Ό,τι κι εμείς, περιμένουν...» είπε ο Εμέκα.

«Δεν πάμε κι εμείς στη σκηνή των κοριτσιών;» έριξε λάδι στη φωτιά ο Τζάστιν.

«Σουτ, ακούω πατημασιές...» είπε ο Εμέκα.

Όλοι κράτησαν την ανάσα τους να ακούσουν.

«Έληξε κιόλας το ραντεβουδάκι;» γέλασε ο Τζόνναθαν.

«Ή τα έκαναν απάνω τους απ' τον φόβο, ή κάποιιο καβγαδάκι παίζει», είπε ο Τζάστιν και περίμενε τον κολλητό του για να αρχίσει ένα άγριο πείραγμα.

Μα δεν πρόλαβε να ολοκληρώσει, και σε κλάσματα δευτερολέπτου ένας θόρυβος έξω από τη σκηνή τούς έκανε να παγώσουν και αμέσως εμφανίστηκαν μπροστά τους κάμποσοι οπλισμένοι άντρες παράξενα ντυμένοι. Απ' την παγωμάρα, δεν έβγαλε άχνα κανείς· απόμειναν έρμαιο στα χέρια των αντρών που τους άρπαζαν, τους ποδοπατούσαν και τους έσερναν έξω από τη σκηνή. Από δίπλα ακούγονταν τα τσιρίγματα των κοριτσιών που εκλιπαρούσαν φοβισμένα. Κανένα παιδί δεν κατάφερε να αμυνθεί. Η επίθεση που δέχτηκαν ήταν ακαριαία. Μόνο ο Εμέκα κατάφερε να μείνει ψύχραιμος και την ώρα που οι άντρες άρπαζαν τους συμμαθητές του αυτός μπόρεσε και σύρθηκε από ένα άνοιγμα της σκηνής και τρύπωσε στη διπλανή, όπου ήταν φυλαγμένα τρόφιμα και μαγειρικά σκεύη. Τα κλάματα, τα ουρλιαχτά, τα παρακάλια και οι βρισιές κάλυπταν τους δικούς του θορύβους, που μέσα στο σκοτάδι σκουντουφλούσε στα κατσαρολικά του Τζακ. Κούρνιασε σε μια γωνιά και φόρεσε στο κεφάλι μια μεγάλη κατσαρόλα. Μέσα του ψιθύριζε άπει-

ρες προσευχές – δε διακρινόταν για το μεγάλο θάρρος του, όμως το ένστικτο της επιβίωσης δούλεψε γρήγορα στο μυαλό του. Από την πρώτη στιγμή κατάλαβε πως οι άντρες ανήκαν στην οργάνωση Μπόκο Χαράμ· είχε ακούσει πολλές φορές τον πατέρα του να λέει πόσο επικίνδυνοι και αιμοχαρείς είναι. Τα κλάματα των παιδιών πνίγονταν από τις άγριες φωνές των μαχητών, και του προκαλούσαν ρίγος.

Λίγο πριν, η Ηλέκτρα πετάχτηκε απ' το φουσκωτό κρεβάτι της αλαφιασμένη. Δεν ήταν σίγουρη αν ξύπνησε από κάποιον θόρυβο ή αν κάποια ενστικτώδης προσταγή την ώθησε να σηκωθεί. Αφουγκράστηκε να δει τι γίνεται έξω απ' τη σκηνή. Η νύχτα ήταν ήσυχη, μα μέσα απ' το φύσημα του αγέρα ξεχώρισε έναν συγκεκριμένο ήχο, σαν ξερά φύλλα που σπάνε και θρυμματίζονται... Στην αρχή ο ήχος ήταν μεμονωμένος· σύρσιμο από ερπετό, σκέφτηκε. Μα ο ήχος, μέσα σε δευτερόλεπτα, ακουγόταν από όλες τις μεριές, την περικύκλωνε, κι όλο μεγάλωνε και γινόταν εκκωφαντικός, και μέσα του κουβαλούσε άλλους ήχους: άγριες φωνές, ουρλιαχτά και κλάματα. Ήταν έτοιμη να βγει απ' τη σκηνή να τρέξει στα κορίτσια, όταν η Πρισίλα όρμησε σαν σίφουνας και είπε ασθμαίνοντας: «Κυρία, ήρθαν οι τζιχαντιστές!»

«Τι ανοησίες είναι αυτές; Τι ήρθαν να κάνουν οι τζιχαντιστές;»

Ήταν τόση η σαστιμάρα της, που το μυαλό της δεν μπόρεσε να συλλάβει τις σωστές διαστάσεις του τρομακτικού συμβάντος. Τελευταία, βέβαια, άκουγαν κάποιες ακραίες ιστορίες με μουςουλμάνους που σκότωναν κόσμο για να επιβάλουν τον νόμο της σαρία. Βρήκαν μάλιστα στην πόλη Νταμάσας της Βόρειας Νιγηρίας ομαδικό τάφο με εβδομήντα νεκρούς –θύματα της Μπόκο χαράμ, είπαν–, αλλά όλα αυτά τι είχαν να κάνουν με τους μαθητές ενός αμερικάνικου σχολείου;

«Κυρία, μ' ακούτε; Ήρθαν οι μαχητές της Μπόκο Χαράμ, ελάτε να τρέξουμε πριν μας βρουν».

Η Πρισίλα, έντρομη, την τραβούσε από το χέρι.

Η σαστιμάρα που την είχε καθηλώσει κράτησε ένα λεπτό και μετά, παίρνοντας μια ανάσα, έκανε να τρέξει, να βοηθήσει τα κορίτσια της. Όμως η Πρισίλα της κράταγε σφιχτά τα χέρια.

«Όχι, κυρία, μη βγείτε. Ελάτε να τρέξουμε μαζί από την πίσω μεριά να γλιτώσουμε. Σας παρακαλώ, βοηθήστε με».

«Πρισίλα, πρέπει να συμπαρασταθώ στα κορίτσια».

«Τίποτα δεν μπορείτε να κάνετε, κυρία. Τις πήραν ήδη. Εγώ κρύφτηκα και τους ξέφυγα. Ελάτε να φύγουμε μαζί... θα ειδοποιήσω τον μπαμπά μου να στείλει στρατό να τους ελευθερώσει. Αν μείνουμε εδώ φοβάμαι πως δε θα είμαστε καθόλου χρήσιμες».

«Κάτσε εδώ, να δω τι γίνεται εκεί έξω...»

Η Ηλέκτρα εκείνη τη στιγμή δεν μπορούσε να αξιολογήσει την κατάσταση. Πότε έγιναν όλα αυτά; Μόλις πριν από λίγο άκουσε τις πατημασιές, πότε πρόλαβαν να μπουν στις σκηνές; Όχι, ήταν πολύ παρατραβηγμένο όλο αυτό για να το πιστέψει. Τι ήθελε η Μπόκο Χαράμ σε μια σχολική εκδρομή; Δε γίνεται, λάθος κατάλαβε η Πρισίλα... Όμως, όσο κι αν δεν ήθελε να το πιστέψει, το φοβισμένο σκούξιμο των παιδιών έφτανε στ' αυτιά της υπόκωφο, σαν βοή ανέμου πριν από την καταιγίδα...

Η δική της σκηνή βρισκόταν ανάμεσα στων κοριτσιών και του μαγειρείου. Τα νεύρα της ήταν τεντωμένο σχοινί. Αν τα πράγματα ήταν όπως της τα είπε η Πρισίλα, έπρεπε να φερθεί έξυπνα. Βγήκε βιαστικά από τη σκηνή της και τρύπωσε στο μαγειρείο – ήθελε να έχει μια εικόνα της κατάστασης. Άκουσε τη φωνή του Τζακ, αλλοιωμένη από φόβο γι' αυτό που έμελλε να γίνει· τον άκουσε να παρακαλάει, μα όχι για πολύ. Ο στεγνός ήχος της κάννης του όπλου που τον χτύπησε στο κεφάλι και μετά ο γδούπος απ' το πέσιμο που τον άφησε αιμόφυρτο την έκαναν να αξιολογήσει την κατάσταση. Φόβος πολióρκησε για

λίγο το μυαλό της και την έκανε να σταθεί αναποφάσιστη – να τρέξει στα κορίτσια ή να ακολουθήσει την Πρισίλα; Κρυμμένη πίσω από τα διάφορα αντικείμενα που ήταν στοιβαγμένα στην άκρη, μπορούσε να τους βλέπει: κορίτσια και αγόρια δεμένα και πεσμένα χώρια στο έδαφος. Οι μαχητές που τα φρουρούσαν κρατούσαν όπλα και απ’ τη ζώνη τους κρέμονταν μαχαίρια. Έκλεισε για ένα λεπτό τα μάτια και προσευχήθηκε. Πώς να βοηθήσει; Με ποιον τρόπο θα μπορούσε να φτάσει πλάι τους, να τα αγκαλιάσει και να τους υποσχεθεί πως δεν υπήρχε κίνδυνος, πως όλα ήταν μια παρεξήγηση που θα λυνόταν με δυο κουβέντες, ή με ένα τάξιμο, όπως συνήθως λύνονται οι διαφορές με τους ντόπιους;

Μα αυτοί δεν ήταν συνηθισμένοι άνθρωποι, ώστε να μπορούν να διαπραγματευτούν...

Μέσα στην ταραχή της, σκουντούφλησε σε μια μεγάλη κατσαρόλα, μα ευτυχώς ο θόρυβος χάθηκε μέσα στον θρήνο που βούουσε.

«Κυρία, κυρία εδώ...» Ο ψίθυρος που βγήκε πίσω απ’ την κατσαρόλα προκάλεσε ηλεκτρική εκκένωση στα ήδη τεντωμένα νεύρα της. «Ο Εμέκα είμαι, κυρία, κατάφερα και τους ξέφυγα».

Το μυαλό της Ηλέκτρας δούλευε σε ξέφρενους ρυθμούς. Πήρε μια ανάσα και με φωνή που μόλις έβγαине απ’ το στεγνό της στέρνο είπε: «Στη σκηνή μου η Πρισίλα περιμένει· μαζί θα το σκάσετε από την πίσω πλευρά. Να πάτε όσο πιο γρήγορα μπορείτε να βρείτε τον φύλακα των Κούρα Φολς και να του ζητήσετε να τηλεφωνήσει στο οικοτροφείο, να στείλουν βοήθεια. Δεν ξέρω τι έχουν σκοπό να μας κάνουν».

«Πώς να το σκάσουμε; Αυτοί είναι πολλοί, θα μας βρουν και θα μας σκοτώσουν».

«Θα προσπαθήσετε να μη σας βρουν. Θα τους κρατήσω απασχολημένους για λίγη ώρα. Θα εμφανιστώ και θα αρχίσω να τους μιλώ».

«Όχι, κυρία, μην το κάνετε αυτό, είναι αυτοκτονία. Ελάτε μαζί μας. Πιστέψτε με, δεν μπορείτε να βοηθήσετε σε τίποτα».

«Η θέση μου είναι εκεί έξω με τα κορίτσια. Άντε, λοιπόν, πήγαινε να βρεις την Πρισίλα. Και προσεκτικά...»

Ο Εμέκα, εκδηλωτικός πάντα, δεν μπόρεσε να κρύψει τη συγκίνησή του· την αγκάλιασε και βγήκε.

Όταν η Ηλέκτρα βεβαιώθηκε πως τα παιδιά είχαν φύγει, βγήκε από τη σκηνή προσποιούμενη την αγουροξυπνημένη, που απορούσε για όλα αυτά που συνέβαιναν, ενώ αυτή δεν πήρε είδηση. Μόλις την είδαν οι ένοπλοι δημιουργήθηκε μια οχλαγωγία και δύο απ' αυτούς την άρπαξαν βρίζοντας στη γλώσσα των Βορείων. Αυτή πήγε ν' αντιδράσει – ήθελε να προκαλέσει σκηνή για να απομακρύνει την προσοχή τους από τα παιδιά που το έσκασαν· και τα κατάφερε. Στην προσπάθειά της να τους προκαλέσει, εκείνοι αντέδρασαν χτυπώντας την άγρια.

Τα πολλά χρόνια παραμονής της Ηλέκτρας στη χώρα τής δίδαξαν πολλά για τις συνήθειες και τους ανθρώπους της, και πίστευε πως μπορούσε να ερμηνεύει ορθά και να αξιολογεί τις συμπεριφορές τους. Οι ντόπιοι που γνώριζε ποτέ δε θα έκαναν κακό σε μια μεγάλη γυναίκα· έτρεφαν σεβασμό στους ηλικιωμένους. Μα αυτή τη φορά έπεσε έξω. Το ξέσπασμα των ενόπλων ήταν βάνουσο, χωρίς λογική, γι' αυτό σώπασε κι έριξε ένα τρυφερό βλέμμα στα απελπισμένα κορίτσια. Όμως, το αίμα που έτρεχε απ' το κεφάλι της δεν τα καθυσήχασε. Ένας φόβος για τα χειρότερα τρύπωσε στην καρδιά τους. Η Ηλέκτρα, αψηφώντας τον πόνο, κοίταξε τον Τζακ, να βρει απάντηση για το πώς θα μπορούσαν να ξεφύγουν απ' αυτή την κατάσταση.

Τα αγόρια στέκονταν σκυφτά, με τα χέρια πίσω, δεμένα πισθάγκωνα.

Ο Τζακ της έριξε ένα βλέμμα γεμάτο απογοήτευση. «Κι εγώ που νόμιζα πως έτρεξες να φέρεις βοήθεια...» ψιθύρισε.

Αυτή τον καθυσήχασε με το βλέμμα.

Ο αρχηγός, που τόση ώρα έμενε σιωπηλός κι έδινε διαταγές μόνο με ένα νεύμα ή μια κίνηση του χεριού του, έκανε δυο βήματα μπροστά και μίλησε σε καλά αγγλικά. Η κοψιά του διέφερε από των άλλων, και η Ηλέκτρα, αν και το φως των αστεριών ήταν αδύναμο, από τα χέρια του, που ήταν ακάλυπτα, συμπέρανε πως δεν ήταν μαύρος. Εκείνος πρώτα απευθύνθηκε στον Τζακ. «Εσύ είσαι ιεραπόστολος», του είπε, «άνθρωπος του Θεού, αλλά η διδασκαλία σου είναι λανθασμένη και οδηγεί τα παιδιά στην αμαρτία· γι' αυτό θα τιμωρηθείς. Κι εσύ θα τιμωρηθείς, γιατί διδάσκεις τις ίδιες ανοησίες μ' αυτόν», γύρισε προς το μέρος της Ηλέκτρας. «Η δυτική παιδεία είναι αμαρτία».

«Τα παιδιά δε φταίνε γι' αυτό, άσ' τα να φύγουν», παρακάλεσε η Ηλέκτρα, ελπίζοντας να τον μαλακώσει.

«Αυτά τα παιδιά αμάρτησαν και πρέπει να πληρώσουν. Εκείνο εκεί το κορίτσι –έδειξε την Ακαζού– είναι μουσουλμάνο, Γιουρούμπα· τι γυρεύει στο σχολείο των χριστιανών, μου λες;» φώναξε εκνευρισμένος.

Η Ακαζού μαζεύτηκε αλαφιασμένη και κόλλησε στο κορίτσι που ήταν δεμένο πλάι της. Φοβόταν, φοβόταν πολύ· ήξερε αυτούς τους φανατικούς αιρετικούς που ήθελαν να επιβάλουν τον νόμο της σαρία στην πατρίδα της. Στην οικογένειά της ήταν ενάντεροι μουσουλμάνοι, προσεύχονταν στον Προφήτη Μωάμεθ και ακολουθούσαν όλες τις νηστείες, και αυτή ήταν ελεύθερη να παντρευτεί και να ζήσει μέσα στην κοινωνία. Ο νόμος της σαρία, όμως, θα της στερούσε αυτή την ελευθερία· θα ήταν υποχρεωμένη να σκεπάσει σώμα και πρόσωπο με ένα μαύρο ράσο και να περπατά σαν μούμια στους δρόμους, ένα πλάσμα χωρίς ταυτότητα. Θα έπαυε να είναι γυναίκα με δικαίωμα να μορφωθεί και να χαρεί τη ζωή· θα γινόταν σκλάβο του άντρα που θα παντρευόταν, και ο ρόλος της θα περιοριζόταν στο να τον υπηρετεί και να γεννοβολά τα παιδιά του... Αχ, αν ήταν εδώ ο μπαμπάς της θα ήξερε πώς να τη βγάλει απ' αυτή τη δύσκολη θέση.

Στη θύμηση του μπαμπά της βούρκωσε.

Ο εξαγριωμένος αρχηγός στράφηκε στα αγόρια που παρακολουθούσαν έκπληκτα, και ανήμπορα, αυτό που γινόταν μπρος στα μάτια τους. Ο αρχηγός, με φλύαρες χειρονομίες, έδωσε διαταγή στους μαχητές του να τους πάρουν, κι αυτοί, λες και μόνο αυτό περίμεναν, με ευχαρίστηση άρπαξαν τα αγόρια από το μπράτσο και τα έσερναν στα χόρτα μέχρι που έφτασαν το δέντρο Ακαζού λίγο πιο πέρα. Το σύρσιμο των κορμιών στο έδαφος έβγαζε έναν ιδιαίτερο ήχο, ίδιο μ' εκείνον που νωρίτερα είχε ακουστεί σαν συναγερμός στα αυτιά της Ηλέκτρας κι έκανε το σώμα της ν' ανατριχιάζει. Ενστικτωδώς, σκέπασε τα αυτιά της, να μην ακούει. Το βλέμμα της όλο αγωνία αγκάλιαζε τα αγόρια. Πόσο ήθελε σαν μάνα να τρέξει κοντά τους, να τους πει έναν γλυκό λόγο, να τα διαβεβαιώσει πως όλα αυτά είναι μονάχα φοβέρες, τίποτα δεν μπορούν να τους κάνουν... Δε γίνεται να τα βάλουν με μια αμερικάνικη ιεραποστολή! Έκανε να τρέξει πλάι τους, όμως με την πρώτη κίνηση διαπίστωσε πως οι αλυσίδες την ακινητοποιούσαν.

Μια απόγνωση την κυρίεψε. Εννιά αγόρια στέκονταν στη σειρά, με τις κάννες των όπλων να τα απειλούν... Τα βλέμματά τους εκλιπαρούσαν για τη μεσολάβησή της. Δεκαοχτώ αθώα μάτια κοιτούσαν με ξέχειλη την απορία κι ένα τεράστιο «γιατί». Δεν έφταιξαν σε τίποτα. Δεν έβρισαν τον Θεό του Ισλάμ· το μόνο που ήθελαν ήταν να περάσουν καλά στην εκδρομή. Τι ρόλο έπαιζαν αυτοί οι άγνωστοι άντρες που εμφανίστηκαν από το πουθενά να αναστατώσουν τη ζωή τους; Ποια λογική, και ποια δικαιοσύνη;

Η Ηλέκτρα έκλεισε τα μάτια και προσπάθησε να προσευχηθεί. Είχε ισχυρή πίστη και ήταν σίγουρη πως ο Θεός, έστω και την ύστατη στιγμή, θα απέτρεπε το κακό. «Θεέ μου, είναι αθώα παιδιά που δεν πρόλαβαν να ζήσουν». Οι μαχητές εν τω μεταξύ πήραν τις θέσεις τους, οι κάννες των όπλων τους ήταν προ-

τεταμένες. «Όχι δε θα το κάνουν, δεν μπορούν να το κάνουν», όλο ψιθύριζε.

Η φωνή του Ντέιβιντ ακούστηκε σαν κραυγή απελπισίας.

«Θείε Τζακ, κάνε κάτι!»

Το στεγνό κροτάλισμα των όπλων, οι έκπληκτες κραυγές των αγοριών, τα ουρλιαχτά των κοριτσιών κράτησαν τον χτύπο της καρδιάς της μετέωρο, όπως όταν κάνεις pause στην τηλεόραση για να κρατήσεις μια εικόνα σε διάρκεια, να μη δεις και την επόμενη σκηνή...

«Δεν είναι πραγματικό, το έκαναν για εκφοβισμό, στον αέρα στόχευσαν», ψιθύρισε.

Δεν ήθελε να ανοίξει τα μάτια, δεν άντεχε να δει την επόμενη εικόνα. Ο φόβος την κρατούσε από το χέρι και την περιέφερε σε άγνωστους δρόμους του μυαλού. Για λίγα λεπτά μια παράταιρη σιωπή βύθισε την πλαγιά· ακόμα και τα πουλιά σώπασαν. Όταν άνοιξε τα μάτια είχε πια χαράξει. Η αυγή με βιασύνη άπλωσε τα χρυσαφιά της πέπλα να φωτίσει αυτό που δεν ήθελε να ξέρει, που αδυνατούσε να πιστέψει. Και γύρω της επικρατούσε μια αταίριαστη γαλήνη... Η ματιά της, διστακτική, περιστράφηκε τριγύρω. Τα κορίτσια πλάι της με βλέμμα απλανές κρατούσαν ένα βουβό μοιρολόι· ο Τζακ καθόταν με το κεφάλι σκυφτό, σε περισυλλογή. Το βλέμμα της αργά αργά ανέβηκε στο δέντρο ακαζού, με τους ροδαλούς καρπούς να φωσφορίζουν στις πρώτες ηλιαχτίδες· και από κάτω, μια μάζα σώματα διαμελισμένα κείτονταν άψυχα στο μουσκεμένο με αίμα γρασίδι. Η φύση κρατούσε την ήρεμη νωθρότητα του πρωινού και μόνο τα χαρούμενα τιτιβίσματα των πουλιών υμνούσαν την καινούργια μέρα...

Οι αντιθέσεις της ζωής... σκέφτηκε.

Ένωσε βαθιά λύπη και αναλύθηκε σε λυγμούς.

Οι μαχητές δε φαινονταν πουθενά. Μια αισιόδοξη σκέψη πως μπορεί να έφυγαν και να τους εγκατέλειψαν στη μοίρα τους την έκανε να νιώσει ανακούφιση, όμως η Καϊνένη την προσγείωσε.

«Είναι ώρα προσευχής, κυρία· μάλλον εδώ κοντά θα βρίσκονται και θα προσεύχονται».

«Μετά απ' αυτό, η προσευχή τούς μάρανε!»

Η φωνή της είχε μια δόση κακίας, που δεν ταίριαζε στον χαρακτήρα της.

«Κυρία, θα σκοτώσουν κι εμάς;» ψιθύρισε η Σύνθια.

«Δεν ξέρω, μωρό μου. Προσευχηθείτε, κορίτσια, ο φόβος δε βοηθά».

«Θέλω να πάω κοντά να αγκαλιάσω τον Πίτερ μου», κλαψούρισε η Τζάκι.

Ο Τζακ καθόταν με το σώμα διπλωμένο. Ήταν παράξενα σιωπηλός, λες και το μυαλό του κατέστρωνε σχέδιο διαφυγής.

«Τζακ, τι σκέφτεσαι;»

«Γιατί δεν έφυγες να φέρεις βοήθεια;»

Η φωνή του ήταν επικριτική, μα το βλέμμα του έσταζε λύπη· και μια απελπισία γι' αυτά που δεν μπορούσε να κάνει.

«Έπρεπε να είμαι κοντά στα κορίτσια, Τζακ. Όμως, μην ανησυχείς, ο Εμέκα και η Πρισίλα το έσκασαν, θα βρουν τον φύλακα των Κούρα Φολς και θα επικοινωνήσουν με την ιεραποστολή».

Ένας αναστεναγμός ανακούφισης βγήκε από το στέρνο του. «Να γλιτώσουμε τουλάχιστον τα κορίτσια...» είπε κι έπεσε πάλι στη βουβή του περισυλλογή. Κάτι μέσα του τον προειδοποιούσε γι' αυτό που τον περίμενε, γι' αυτό προσηλώθηκε σε μια εσωτερική επικοινωνία με τον Θεό. Θυμήθηκε από τη Βίβλο ότι ορισμένα θαυμάσια αποτελέσματα έρχονται την ενδέκατη ώρα· άλλα έρχονται τη δωδέκατη και ορισμένα, τα πιο σημαντικά, έρχονται τη δέκατη τρίτη ώρα. *«Ιδού, η χειρ του Κυρίου δεν εσμικρύνθη, ώστε να μη δύναται να σώση, ουδέ το ωτίον αυτού εβάρυνεν, ώστε να μη δύναται να ακούση».**

* Ησαΐας ΝΘ, 1.

Οι βάρβαρες κουβέντες των στρατιωτών ακούγονταν πολύ κοντά, και ήταν ζήτημα λεπτών να εμφανιστούν μπροστά τους.

«Κορίτσια, με θάρρος και αισιοδοξία», ψιθύρισε η Ηλέκτρα.

Ο πρώτος στρατιώτης που εμφανίστηκε έκανε νόημα στον Τζακ να σηκωθεί. Εκείνος έκανε αρκετή προσπάθεια να το καταφέρει, λες και μια αδυναμία αδρανοποιούσε τους μυς του. Ο στρατιώτης, που δεν ήθελε να περιμένει, τον άρπαξε βάνουσα και τον έσυρε στο σημείο που ήταν πεσμένα τα αγόρια. Το βλέμμα του Τζακ έμεινε ακίνητο να περιεργάζεται το καθένα ξεχωριστά και μια λύπη σαν ιστός αράχνης τύλιγε τη σκέψη του.

«Τα γλυκά μου, άδικα χάθηκαν...» είπε μ' έναν λυγμό που έκανε τα κορίτσια να ξεσπάσουν σε κλάματα.

«Είσαι ευχαριστημένος; Εσύ φταις γι' αυτό που τους συνέβη, γιατί τους δίδαξες την αμαρτία. Τώρα ήρθε η σειρά σου».

Το κροτάλισμα του όπλου ήχησε γρήγορα, αφήνοντας πίσω του παγωνιά και αίμα. Ένα σμάρι πουλιά πέταξαν ανάστατα απ' τις φωλιές τους, κι αυτοί που ήταν ακόμα ζωντανόι έμειναν ακίνητοι στο χώμα να αναμετρούν πόσο απέχει η δική τους σειρά. Ο Τζακ είχε στο πρόσωπο μια παράταιρη ηρεμία, μια καρτερικότητα· την περίμενε αυτή τη στιγμή, εκεί ήταν η θέση του, με τα αγόρια του. Δώδεκα χρόνια τα ντάντευε, ήταν γι' αυτό ο «Χάουζ φάδερ», ο φίλος, ο προστάτης... ήταν ο Θεός Τζακ, που έλυne όλα τους τα προβλήματα και νοιαζόταν να υπάρχει στο οικοτροφείο μια οικογενειακή θαλπωρή και να περνάνε καλά.

Η Ηλέκτρα έστρεψε την προσοχή της στις προστατευόμενές της. Τις κοιτούσε μια μια, και ένα τρυφερό συναίσθημα την έκανε να δακρύσει. Δέκα κορίτσια από διαφορετικές εθνικότητες, διαφορετικές θρησκείες ήταν έτοιμα να τραβήξουν τον δρόμο τους, να εκπληρώσουν τα όνειρά τους, να μορφωθούν, να παντρευτούν, να κάνουν οικογένεια. Τι τους προμηνούσε πως θα γίνονταν μάρτυρες του Ισλάμ; Δεν το χωρούσε ο νους της. Ποιο

ήταν το επόμενο βήμα; Τι θα ακολουθούσε; Η σκέψη και μόνο τη διέλυε.

Όσο οι τζιχαντιστές αργούσαν να εκδηλώσουν τις προθέσεις τους, η Ηλέκτρα καλλιεργούσε μέσα της μια αισιοδοξία πως ίσως τους δινόταν μια ευκαιρία να σωθούν. Αν κατάφερναν η Πρισίλα και ο Εμέκα να στείλουν το μήνυμα, μπορεί να ερχόταν ο στρατός της χώρας να τις ελευθερώσει. Ή ίσως κατάφερναν να δραπετεύσουν. Οι άντρες που έμειναν να τις φυλάνε ήταν πέντε, οι άλλοι εξαφανίστηκαν, μαζί τους και ο αρχηγός. Τους μελετούσε έναν έναν, να καταλάβει τις κινήσεις τους, τις προθέσεις τους, να αξιολογήσει την ετοιμότητά τους. Ήθελε να διαβάσει την ανθρώπινη πλευρά τους, να βρει έναν τρόπο να διαπραγματευτεί. Οι τρεις έμοιαζαν με λυσσασμένα σκυλιά· με δυσκολία συγκρατούσαν το μίσος τους να μη χυμίζουν. Οι άλλοι δυο κυκλοφορούσαν βαριεστημένα.

Κόντευε μεσημέρι. Ο ήλιος μεσουρανούσε και οι ακτίνες του, κάθετες, τσουρούφλιζαν τα ακινητοποιημένα σώματα. Στην άλλη άκρη άρχιζε κιόλας η αποσύνθεση. Σμήνη από σαρκοβόρα πουλιά πετούσαν νευρικά πάνω από την κοιλάδα, έτοιμα να κατασπαράξουν τα άτυχα κορμιά που από ώρα είχαν σκεπαστεί από ένα πυκνό σύννεφο μύγες. Η θλίψη δεν είχε όρια. Δεν ήξεραν αν έπρεπε να λυπούνται γι' αυτούς που χάθηκαν, ή για τις δικές τους τύχες, που ήταν μέχρι εκείνη τη στιγμή μετέωρες.

Το σύνθημα για αναχώρηση ήρθε σε μια στιγμή που δεν το περίμεναν.

Οι πολλές ώρες αναμονής κρατάνε τον φόβο σε στασιμότητα και τον αποδυναμώνουν. Δημιουργείται μια ψευδαίσθηση πως ο κίνδυνος έπαψε να υπάρχει, και μένεις χαλαρός μέχρι την επόμενη στιγμή που θα φουντώσει ξανά η φλόγα του πανικού.

Τα κορίτσια πετάχτηκαν αλαφιασμένα – δεν ήξεραν αν έπρεπε να υπακούσουν στο πρόσταγμα να ακολουθήσουν τους ισλαμιστές, ή να τρέξουν προς την αντίθετη κατεύθυνση, να το σκά-

συν. Όμως, στην ανοιχτή κοιλάδα που βρίσκονταν τίποτα δεν τις έσωζε. Ήταν όμηροι στις παράλογες προσταγές των ισλαμιστών. Το σώμα τους, διπλωμένο στο έδαφος ώρες, δυσκολευόταν να ισορροπήσει. Περπατούσαν δεμένες δυο δυο, με το βάρος της αλυσίδας να πληγώνει τα τρυφερά τους πόδια. Πήραν το μονοπάτι μιας άγνωστης κοιλάδας, με το ποτάμι να κυλά πλάι τους ακολουθώντας τη δική του πορεία. Περπατούσαν μια ατέλειωτη διαδρομή για ώρες, πεινασμένες και ζαλισμένες από τον ήλιο που τις χτυπούσε κατακέφαλα. Η Σύνθια, αδύναμη από φυσικού της, σωριάστηκε στο έδαφος παρασύροντας και τη Μέγκαν που ήταν δεμένη μαζί της. Ένας τζιχαντιστής στάθηκε από πάνω τους ουρλιάζοντας, με την κάννη του όπλου να τις σημαδεύει.

«Σηκωθείτε πάνω, άπιστες σκύλες».

Η Μέγκαν, χωρίς να καταλαβαίνει τι τους έλεγε, ικέτευε: «Σήκω, Σύνθια, θα μας σκοτώσει». Η Σύνθια παρέμενε αναισθητη στο έδαφος μεγεθύνοντας τον φόβο και την απελπισία της Μέγκαν. «Σήκω, σε παρακαλώ...» κλαψούριζε εκείνη.

Το κάτασπρο πρόσωπο του κοριτσιού πήρε το χρώμα του θανάτου, και μέσα στην ένταση της ταλαιπωρίας, χάνοντας εντελώς τον έλεγχο, η Μέγκαν γύρισε και άρχισε να χτυπάει σπασμωδικά τον φρουρό στα πόδια.

«Τη σκοτώσες, γουρούνι, όλες θα μας σκοτώσετε».

Αυτός την έσπρωξε βίαια και τη χτύπησε με την κάννη του όπλου του, αλλά την ίδια στιγμή ο αρχηγός εμφανίστηκε από το πουθενά και τον διέταξε στη γλώσσα του να ελευθερώσει το κορίτσι από τις αλυσίδες.

«Εσύ, δασκάλα, πήγαινε να κάνεις καλά το κορίτσι σου».

Η αλυσοδεμένη Ηλέκτρα, ξαφνιασμένη από την απρόσμενη ευαισθησία, έκανε τα λίγα βήματα σέρνοντας μαζί της την Καϊνένη κι έσκυψε πάνω από τη λιπόθυμη Σύνθια.

«Δώστε μας λίγο νερό κι αφήστε μας να ξεκουραστούμε», παρακάλεσε.

Η αντίδραση των μαχητών ήταν άμεση: «Κανένα έλεος!»

Ο αρχηγός τους επενέβη και πάλι.

«Να πας στο ποτάμι να πάρεις μόνη σου νερό», είπε.

Η Ηλέκτρα και η Καϊνένη, πλάι πλάι, έσυραν τα βήματά τους, υποβαστάζοντας τη Σύνθια, μέχρι το ποτάμι. Έβρεξαν το πρόσωπο και το σώμα της, μέχρι που ανέλαβε τις αισθήσεις της.

«Να το σκάσουμε...» ψιθύρισε η Καϊνένη.

«Είσαι τρελή;» την αποπήρε η δασκάλα.

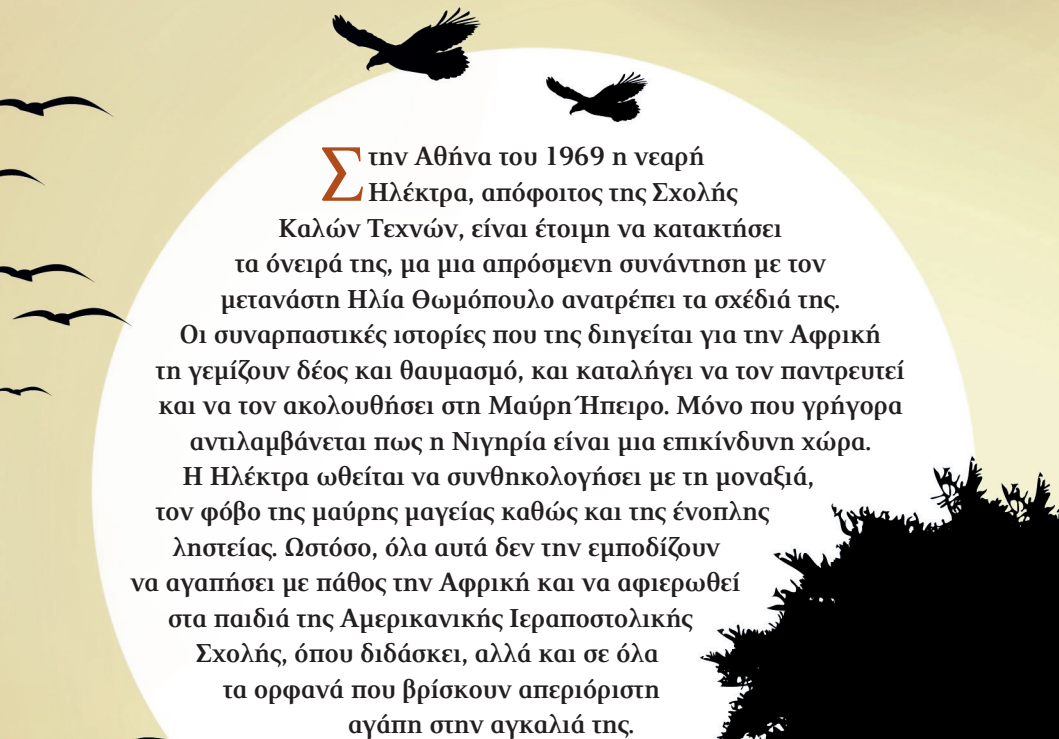
Η Καϊνένη την κοίταξε ίσια στα μάτια και είπε: «Μου φαίνεται πως δεν κατάλαβες τι μας περιμένει».

Η δασκάλα, όμως, εκείνη τη στιγμή ήταν αισιόδοξη· πίστευε ότι ο αρχηγός τους βαθιά μέσα του έκρυβε κάποια ψήγματα ανθρωπιάς, κι ας προσπαθούσε να τα κρύβει. Ποια ανάγκη τον ώθησε να βρεθεί μπλεγμένος σε μια ακραία οργάνωση;

Έσμιζαν με τις άλλες και συνέχισαν το περπάτημα. Έπαψαν να σκέφτονται, κουράστηκαν να θυμούνται τα θλιβερά που άφησαν πίσω τους. Αυτό που μετρούσε ήταν το επόμενο βήμα.

Έφτασαν σ' ένα σημείο που το μονοπάτι σταματούσε σ' έναν ασφαλτοστρωμένο δρόμο· εκεί τους περίμενε ένα φορτηγό. Οι άντρες της Μπόκο Χαράμ τις φόρτωσαν στην καρότσα, αφού βεβαιώθηκαν πως οι αλυσίδες ήταν καλά κλειδωμένες για να μη δραπετεύσουν, κι έβαλαν μπρος για έναν άγνωστο προορισμό.

Το προηγούμενο βράδυ, όταν η Ηλέκτρα βγήκε με σκοπό να αποσπάσει την προσοχή των τζιχαντιστών, ο Εμέκα και η Πρισίλα γλίστρησαν έξω από τη σκηνή. Δεν υπήρχε τίποτα που έπρεπε να σκεφτούν ή να πουν ο ένας στον άλλον· τους καθόδηγούσε μια ενστικτώδης ανάγκη φυγής. Η Πρισίλα βγήκε πρώτη ανακούρκουδα – έμοιαζε με αιλουροειδές που ελίσσεται και ξεγλιστρά· ο Εμέκα ακολουθούσε διστακτικά, πού και πού σταματούσε για να γκρινιάξει.

Στην Αθήνα του 1969 η νεαρή
Ηλέκτρα, απόφοιτος της Σχολής

Καλών Τεχνών, είναι έτοιμη να κατακτήσει
τα όνειρά της, μα μια απρόσμενη συνάντηση με τον
μετανάστη Ηλία Θωμόπουλο ανατρέπει τα σχέδιά της.

Οι συναρπαστικές ιστορίες που της διηγείται για την Αφρική
τη γεμίζουν δέος και θαυμασμό, και καταλήγει να τον παντρευτεί
και να τον ακολουθήσει στη Μαύρη Ήπειρο. Μόνο που γρήγορα
αντιλαμβάνεται πως η Νιγηρία είναι μια επικίνδυνη χώρα.

Η Ηλέκτρα ωθείται να συνθηκολογήσει με τη μοναξιά,
τον φόβο της μαύρης μαγείας καθώς και της ένοπλης
λειτουργίας. Ωστόσο, όλα αυτά δεν την εμποδίζουν
να αγαπήσει με πάθος την Αφρική και να αφιερωθεί
στα παιδιά της Αμερικανικής Ιεραποστολικής
Σχολής, όπου διδάσκει, αλλά και σε όλα
τα ορφανά που βρίσκουν απεριόριστη
αγάπη στην αγκαλιά της.

Ύστερα από σαράντα πέντε χρόνια γεμάτης ζωής, η Ηλέκτρα και ο Ηλίας
αποφασίζουν να επαναπατριστούν, αλλά δεν υπολογίζουν πως, όταν ξερι-
ζώσεις ένα γέρικο δέντρο, τότε αυτό μαραίνεται και πεθαίνει. Δυο χρόνια
αντέχει ο Ηλίας στην Ελλάδα. Μετά τον θάνατό του, τίποτα πια δεν κρατά
την Ηλέκτρα μακριά απ' όσα αγάπησε στην Αφρική. Επιστρέφει, ανυποψία-
στη για το μεγάλο παιχνίδι που της επιφυλάσσει η μοίρα: τη συνάντησή της
με την εξτρεμιστική οργάνωση Μπόκο Χαράμ.

Εκδόσεις ΨΥΧΟΓΙΟΣ

www.psichogios.gr

ISBN: 978-618-01-1895-7

9 786180 118957

ΚΩΔ. ΜΗΧ/ΣΗΣ: 19 159

Ε Σ Ε Ι Σ Κ Ι Ε Μ Ε Ι Σ Π Α Ν Τ Α Σ ' Ε Π Α Φ Η